

Arrest

nr. 212 393 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LANDTSHEER
Bampslaan 19
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LANDTSHEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2018 dient de verzoekende partij namens haar minderjarig kind S.S.K. een aanvraag van een verklaring van inschrijving in, in toepassing van de artikelen 40, 40*bis*, 40*ter*, 42 en 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ingediend als houder van toereikende bestaansmiddelen.

Op 4 juli 2018, met kennisgeving “*ten jare 2018*”, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, met motieven als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 12/01/2018 werd ingediend voor: Naam : S., S. K., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum : 20.06.2015, Geboorteplaats Paramaribo, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd op 12/01/2018 een aanvraag van verklaring van inschrijving ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980). Als staving voor de aanvraag werden een aantal bewijsstukken aangeleverd, waaronder : een kopie van het Nederlands paspoort (kind), een kopie van de geboorteakte (kind), de toestemming van de vader (S. B.) voor verblijf van het kind in België bij de moeder, een kopie van het Nederlands paspoort (vader), een tenlasteneming ondertekend door mr. Z. T., een kopie van het Nederlands paspoort van mr. Z. T., de arbeidsovereenkomst en loonstroken (sept.- nov.2017) van mr. Z. T., een uitzendovereenkomst (AGO Jobs) van de moeder (D. T. S. T.) van het kind en een verklaring van lidmaatschap bij de CM. In het dossier (...) van de moeder bevonden zich bijkomende relevante bewijzen voor de aanvraag van het minderjarige kind: uitzendovereenkomsten AGO Jobs en loonstroken van de uitzendtewerkstelling.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient er aangetoond worden dat liet kind over voldoende inkomsten kan beschikken om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder het wel sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en het aantal personen ten laste).

Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kan afgeleid dat het kind (en in uitbreiding hiervan de moeder) een beroep doet op de bestaansmiddelen van een derde (mr. Z. T.) om in hun onderhoud te voorzien. Overeenkomstig art. 50 §2, 4° van het KB van 08/10/1981 kunnen bestaansmiddelen verkregen via een derde in aanmerking worden genomen voor zover deze daadwerkelijk ter beschikking zijn. Echter kan op basis van de aangeleverd arbeidsovereenkomst, loonstroken en ondertekende tenlasteneming niet vastgesteld worden voor welk aandeel mevr. D. T. en de minderjarige betrokkene begunstigde zijn van de inkomsten van mr. Z. . Bij gebrek aan informatie inzake kan er voor de beoordeling van de bestaansmiddelen geen rekening mee gehouden worden. Verder kon vastgesteld worden dat mr. Z. , naast de minderjarige betrokkene en zijn moeder, dient in te staan voor het levensonderhoud van zijn echtgenote en vijf minderjarige kinderen. Uit de bijkomende bewijzen (dossier moeder) kon blijken dat mevrouw D. T. een economische activiteit in uitzendverband uitoefende, in België en hieruit een inkomen verkreeg. Dit althans tussen 02/05/2018 en 08/06/2018. In hoeverre zij heden deze activiteit nog steeds uitoefent kan aan de hand van de aanleverde bewijzen niet vastgesteld worden. De aangeleverde loonstroken hebben betrekking op achterhaalde uitzendtewerkstelling en zijn geen weergave van de actuele situatie. Elk toekomstperspectief betreffende de beschikbaarheid van deze bestaansmiddelen ontbreekt gezien er van de moeder geen uitzendovereenkomsten en/of loonstroken, van na 08/06/2018, werden aangeleverd.

Er is derhalve niet aangetoond dat de minderjarige betrokkene heden kan beschikken over bestaansmiddelen om in het levensonderhoud te voorzien die, overeenkomstig het tweede lid van het hogervermeld wetsartikel, tenminste gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder het wel sociale bijstand kan worden verleend. Gewoonweg veronderstellen dat er heden voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn, zonder dat dit objectief werd aangetoond, is geen optie.

Gelet op de hogervermelde vaststellingen dient er geconcludeerd te worden dat er niet is aangetoond dat de minderjarige betrokkene over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art. 40,§4,1ste lid, 2° - wet 15.12.1980). Aan het kind kan het verblijf van meer dan 3 maanden als, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, niet worden toegekend.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel licht toe:

"II I.I. Voorafgaand

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, § 4 van Vreemdelingenwet van 15 december 1980 doordat zij niet zou aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om niet ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel.

Tevens stelt verwerende partij over o.a. volgende stukken te hebben beschikt bij de totstandkoming van haar beslissing tot weigering van het recht van verblijf van meer dan drie maanden:

Arbeidsovereenkomst en loonstroken (sept - nov 2017) van dhr. Z. (nonkel verzoekster);

Uitzendovereenkomsten en loonstroken van mevr. D. (moeder verzoekster).

111.2. Schending materiële motiveringsplicht

Verwerende partij houdt in de bestreden beslissing geen rekening met de bijgebrachte loonstroken en arbeidsovereenkomsten van dhr. Z. om reden dat niet vastgesteld kan worden op welk aandeel verzoekster begunstigde is van deze inkomsten (quod non).

Verzoekster merkt vooreerst op dat verweerster nalaat een concreet drempelbedrag aan te geven waarover verzoekster dient te beschikken opdat zij niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk terwijl zij dit wel had dienen te doen aangezien de materiële motiveringsplicht vereist dat de verwerende partij haar beslissing afdoende inhoudelijk motiveert. (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388: "De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden")

De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan hetgeen in casu geenszins het geval is nu geen concreet drempelbedrag wordt bepaald.

Bijkomend merkt verzoekster op dat door het ontbreken van een gekend en concreet drempelbedrag er volstrekt geen objectieve toetsing door verwerende partij is kunnen plaatsvinden teneinde te bepalen of verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De weigeringsbeslissing is zodoende op grond van een louter subjectieve beoordeling tot stand gekomen hetgeen tevens een schending is van de materiële motiveringsplicht.

Door het drempelbedrag niet aan te geven waarover verzoekster dient te beschikken opdat zij niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel en door het ontbreken van een objectieve toetsing heeft verwerende partij de materiële motiveringsplicht geschonden.

111.5. Schending zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Vervolgens is verzoekster de mening toegedaan dat a.d.h.v. de bijgebrachte stukken (loonstroken dhr. Z.) verwerende partij perfect had kunnen vaststellen welk deel van de inkomsten van dhr. Z. aan verzoekster ter beschikking worden gesteld zonder dat hiervoor bijkomende informatie diende verschaft te worden.

2

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen rekening te hebben gehouden met de bijgebrachte stukken aangaande de inkomsten van dhr. Z. (hetgeen expliciet wordt erkend) hetgeen betekent dat zij heeft nagelaten rekening te houden met alle voor de beslissing relevante feiten. (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579: "Dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing.")

Dat de gemiddelde maandelijkse minimumkost van een kind van de leeftijd van verzoekster (3 jaar) op 30 juni 2018 door de Gezinsbond wordt vastgesteld op 344,55 EUR hetgeen i.c. betekent dat dhr. Z. minstens voornoemd bedrag aan verzoekster dient ter beschikking te stellen. (Stuk 3)

Dat uit de loonstroken van dhr. Z. blijkt dat hij voor de maand september 2017 een nettoloon van 1.357,04 EUR heeft verdiend, voor de maand oktober 2017 een nettoloon van 1.597,63 EUR en voor de maand november 2017 een nettoloon van 2000,98 EUR hetgeen gemiddeld neerkomt op een maandelijks nettoloon van 1.651,88 EUR.

Dat om een correct beeld te hebben van de inkomsten van dhr. Z. evenwel rekening dient gehouden worden met de maandelijkse kinderbijslag dewelke dhr. Z. voor zijn vijf kinderen ontvangt dewelke hij ten laste heeft (bij benadering 1.272,00 EUR), de fiscale voordelen en dergelijke meer. Het gegeven dat dhr. Z. vijf kinderen ten laste heeft wordt uitdrukkelijk door verwerende partij erkend in de bestreden beslissing.

Dat uit voormelde bedragen volgende berekening kan worden weerhouden: (1.651,88 + 1.272,00) - 1.985,02 (totaalkost vijf kinderen zoals begroot door de Gezinsbond) = 938,86 EUR.

Dat dhr. Z. aldus maandelijks beschikt over een totaalbedrag van 938,86 EUR waarbij de kost van zijn eigen kinderen reeds in rekening werd gebracht.

Dat ingevolge deze gegevens wordt vastgesteld dat dhr. Z. over voldoende inkomsten beschikt waarvan minstens 344,55 EUR effectief aan verzoekster ter beschikking wordt gesteld.

2.

Een andere reden waarom verwerende partij tot de weigering van de verblijfsaanvraag concludeert betreft de zogenaamde onzekerheid aangaande de tewerkstelling van mevr. D. (moeder verzoekster).

3

Mevr. D. is op heden nog steeds actief in de uitzendsector en heeft inderdaad loonstroken voor de periode 02/05/2018 t.e.m. 08/06/2018 bijgebracht teneinde aan te tonen dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt waaruit voor de maand mei 2018 blijkt dat zij netto 1.595,65 EUR heeft verdiend.

Dat op het ogenblik van de aanvang van haar werkzaamheden het reeds duidelijk was dat alvorens een vast contract te verkrijgen zij eerst 85 dagen op interim basis diende te werken hetgeen achteraf door haar werkgever uitdrukkelijk is bevestigd. (Stuk 4)

Dat verzoekster geen loonstroken van na 08/06/2018 kon bijbrengen is geheel logisch daar zij met weekcontracten werkt en aldus wekelijks wordt uitbetaald hetgeen inherent is aan de uitzendsector.

Dat gelet op het voorgaande er voldoende zekerheid is aangaande de inkomsten van mevr. D. naar de toekomst toe nu haar huidige werkgever onder meer aangeeft zeer tevreden te zijn van haar werkzaamheden.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen rekening te hebben gehouden met de bijgebrachte stukken aangaande de inkomsten van Mevr. D. hetgeen betekent dat zij heeft nagelaten rekening te houden met alle voor de beslissing relevante feiten. (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579: "Dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing.")

Door geen rekening te houden met de bijgebrachte loonstroken van dhr. Z. en de economische tewerkstelling van mevr. D. heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

2.2. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of

zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voor zijn wettigheidstoetsing moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat hij geen rekening kan houden met niet vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing meegedeelde stukken. In dit geval zijn dit de stukken 3 en 4, toegevoegd aan het verzoekschrift.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting, die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat, zoals opgesomd in de bestreden beslissing, de verzoekende partij de volgende stukken overmaakte: een kopie van het Nederlandse paspoort (kind), een kopie van de geboorteakte (kind), de toestemming van de vader (S. B.) voor verblijf van het kind in België bij de moeder, een kopie van het Nederlandse paspoort (vader), een tenlasteneming ondertekend door mr. Z. T., een kopie van het Nederlandse paspoort van mr. Z. T., de arbeidsovereenkomst en loonstroken (sept.- nov.2017) van mr. Z. T., een uitzendovereenkomst (AGO Jobs) van de moeder (D. T. S. T.) van het kind en een verklaring van lidmaatschap bij de CM. In het dossier van de moeder bevonden zich bijkomende relevante bewijzen voor de aanvraag van het minderjarige kind: uitzendovereenkomsten van AGO Jobs en loonstroken van de uitzendtewerksstelling.

Verder stelt de bestreden beslissing duidelijk dat de aanvraag wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat het minderjarig kind S.S.K. over voldoende inkomsten kan beschikken om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het is niet betwist dat de inkomsten van de heer Z.T., nonkel van het kind, aangegeven werden als bron van inkomsten voor het kind. Daarnaast wordt verwezen naar de inkomsten van de verzoekende partij, moeder van het kind, die interim-arbeid verricht.

In eerste instantie houdt de verzoekende partij onjuist voor dat geen rekening is gehouden met de voorgelegde loonstroken en arbeidsovereenkomsten van de heer Z.T.

De bestreden beslissing stelt hierover: *“Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kan afgeleid dat het kind (en in uitbreiding hiervan de moeder) een beroep doet op de bestaansmiddelen van een derde (mr. Z. T.) om in hun onderhoud te voorzien. Overeenkomstig art. 50 §2, 4° van het KB van 08/10/1981 kunnen bestaansmiddelen verkregen via een derde in aanmerking worden genomen voor zover deze daadwerkelijk ter beschikking zijn. Echter kan op basis van de aangeleverd arbeidsovereenkomst, loonstroken en ondertekende tenlasteneming niet vastgesteld worden voor welk aandeel mevr. D. T. en de minderjarige betrokkene begunstigde zijn van de inkomsten van mr. Z. . Bij gebrek aan informatie inzake kan er voor de beoordeling van de bestaansmiddelen geen rekening mee gehouden worden. Verder kon vastgesteld worden dat mr. Z. , naast de minderjarige betrokkene en zijn moeder, dient in te staan voor het levensonderhoud van zijn echtgenote en vijf minderjarige kinderen.”*

Artikel 50, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen;
(...)"

Uit deze bepaling blijkt dat de verzoekende partij moet bewijzen dat er inkomsten zijn van een derde die daadwerkelijk worden verkregen. Gelet op de familieband tussen het kind en de heer Z.T. (nonkel) volstaat het niet diens loonstroken en arbeidsovereenkomsten en een tenlasteneming voor te leggen om het bewijs van het "daadwerkelijk" karakter aan te tonen. De bestreden beslissing stelt correct dat niet is aangetoond dat de inkomsten van de heer Z.T. daadwerkelijk ter beschikking staan van het kind. Te meer, zoals de bestreden beslissing opmerkt, de heer Z.T. instaat voor het levensonderhoud van diens echtgenote en zijn vijf kinderen. Geen enkel bewijs is geleverd dat het kind van de verzoekende partij of de verzoekende partij enige macht of beschikking heeft over de inkomsten van de heer Z.T.

De grieven die handelen over de hoegrootheid van de inkomsten van de heer Z.T. en waarmee de verzoekende partij wenst aan te tonen dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn, gaan aan deze vaststelling voorbij. Inkomsten zijn in dit geval maar nuttig, mits aangetoond is dat het kind erover kan beschikken op een daadwerkelijke wijze, wat niet het geval is.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een concreet drempelbedrag moet opgeven om te bepalen of voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn. De Raad volgt deze redenering niet. Als er geen bewijs van het daadwerkelijk beschikken over de inkomsten van de heer Z.T. bestaat, heeft de hoegrootheid van diens inkomsten geen belang. De bestreden beslissing wijst erop dat de vereiste bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend. Deze bedragen staan vermeld in de wettelijke bepalingen over de sociale bijstand en kunnen derhalve eenvoudig opgezocht worden (ten overvloede: wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie). Het niet vermelden van een concreet drempelbedrag indien slechts inkomsten worden voorgelegd van een derde zonder aan te tonen dat de aanvrager daadwerkelijk beschikt over deze inkomsten, houdt geen schending van de materiële motiveringsplicht in. Bovendien stelt de bestreden beslissing duidelijk dat de voorgelegde inkomstenbewijzen niet aantonen voor welk gedeelte de verzoekende partij en haar kind de begunstigde zouden zijn, wat correct is en steun vindt in het administratief dossier. De verwerende partij merkt terecht op dat over de kinderbijslag die de heer Z.T. ontvangt niets werd meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing.

Temeer in dit geval de bestreden beslissing stelt dat de inkomstenbewijzen van de verzoekende partij als moeder van het kind niet actueel zijn. De verzoekende partij legde slechts een uitzendovereenkomst (AGO Jobs) voor. In het dossier van haarzelf kon vastgesteld worden dat zij inkomsten verwierf tussen 2 mei 2018 en 8 juni 2018. De verzoekende partij liet na haar aanvraag te actualiseren. De bestreden beslissing stelt dat de loonstroken bewijzen van achterhaalde tewerkstelling zijn en daardoor geen inzicht geven op haar actuele situatie. Dit is kennelijk redelijk temeer de verzoekende partij pas recent tewerkgesteld is. De verzoekende partij stelt in haar middel dat zij met weekcontracten werkt en wekelijks wordt uitbetaald. Zij geeft aldus hiermee te kennen dat zij de continuïteit van haar tewerkstelling meer had kunnen aantonen. Het staat de verzoekende partij overigens vrij, mits afdoende bewijzen van haar tewerkstelling, een nieuwe aanvraag in te dienen. Het aantonen van een tewerkstelling gedurende gans de aanvraag van slechts één maand en één week, zonder de verdere continuïteit van enige tewerkstelling aan te tonen, volstaat niet om te bewijzen dat het kind over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De Raad verwijst naar punt 2.3. en wijst erop dat ook de verzoekende partij een zorgvuldigheidsplicht heeft en het haar toekomt haar dossier te vervolledigen en te actualiseren. Zoals eerder gesteld, kan de Raad geen rekening houden met stukken 3 en 4, gehecht aan het verzoekschrift, omdat deze niet zijn meegedeeld aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij houdt tevergeefs voor dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden omdat geen rekening is gehouden met de voorgelegde inkomsten van de heer Z.T. en van de verzoekende partij zelf. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel werd rekening gehouden met de voorgelegde inkomsten van beiden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid

waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De feitenvinding is correct. Met de voorgelegde stukken werd rekening gehouden. De verzoekende partij maakt de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

2.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN